

[Erhard Jakobsen]

hvem der har ret, eller skal søge at vejlede lyttere og seere.

Her vil jeg gerne appellere til ministeren. Der er flere gange i dag talt for, at ytringsfrihed omfatter Danmarks Radios medarbejdere. Må jeg få ministerens klare tilsagn om, at ingen medarbejder i Danmarks Radio har anden ytringsfrihed end den, publiceringsreglerne giver ham. Der kan ikke være en ytringsfrihed ud over det. Hvorfor har radiatorådet lavet publiceringsregler? Det må vel være for at sige, at medarbejderen ikke står der for at tilkendegive sin mening. Han skal holde sig inden for de regler, der er givet, og én af reglerne siger, at medarbejderne ikke må bruge udsendelserne til at progandere for eller arbejde for egne synspunkter og interesser osv. Jeg går ud fra, at der ikke er nogen i dette ting, der vil bestride – og i hvert fald da slet ikke ministeren – at sådan er det, og det er for at tydeliggøre det, vi ønsker anført, at det ikke er medarbejdernes ytringsfrihed, der tænkes på. Grundlovens paragraf går ikke på, at folk, der er ansat i en statsinstitution, har ytringsfrihed. Det er der vistnok nogle stykker der ved at ikke har, både præster og politibetjente, for ikke at tale om officerer, som jo knap nok må lukke munden op. De har ikke ytringsfrihed. Det har Danmarks Radios medarbejdere heller ikke, men borgerne har ytringsfrihed, og det er borgeres ytringsfrihed, man skal tage videst muligt hensyn til.

Op nu kommer mit næste spørgsmål til ministeren: mener ministeren, at det er Danmarks Radios opgave på nogen måde at give minoriteter speciel adgang til Danmarks Radio?

I den forbindelse vil jeg gerne sige, at det er da meget nemt for medlemmer af dette ting at stå og sige, at Aktive Lyttere og Seeres og mine klager er blevet underkendt i radiatorådet. Hvad ved man om det? Det er jo hemmeligt. Det foregår i dyb hemmelighed. Den eneste, der har lov til at fortælle om det, er radiatorådsformanden, og han kan fortælle om det på sin manér; vi andre kan ikke protestere, for vi må ikke sige, hvad den eller den har sagt. Jeg kunne f. eks. fortælle en sjov historie om en næse, jeg fik for nylig – med 11 stemmer mod 5. Hvor pokker var resten af medlemmerne henne? Hvorfor deltog de ikke i den afstemning? Hvordan havde de medlemmer, der ikke var til stede, ud-

talt sig om den næse, inden de gik fra mødet? Ja, det må jeg ikke oplyse. Det er hemmeligt.

Dér, hvor kritikken af Danmarks Radio foregår, er dørene lukket. Det kommer aldrig ud. Det må ikke komme ud. Det er derfor, jeg meget gerne ønsker en diskussion i folketinget nu og da, og jeg må minde hr. Bertel Haarder om, at hans partifælle fru Nathalie Lind i sin tid som minister havde en ganske anden opfattelse end hr. Bertel Haarder, nemlig den, at det var særdeles gavnligt én gang om året at have en debat her i folketinget om alle de ting, som vi alle sammen mente om Danmarks Radio. Jeg mener stadig væk, det ville være en god idé, og det er derfor, vi vil benytte dette forslag hvert år til at fremkalde en sådan debat.

Nu har man i dag brugt meget tid på at diskutere noget andet, men jeg kan alligevel sige, at der er én, der i hvert fald har forstået forslaget og mig helt til bunds, og det er fru Ingerlise Koefoed. Jeg kan ikke sige det bedre. Den måde, fru Ingerlise Koefoed fremstillede intentioner osv. på, var ganske udmærket. Derimod demonstrerede fru Janne Houman at have forstået lige nøjagtigt det modsatte af det, som vi siger, og det, som vi står for. Og det er for mig ikke udsædvanligt, for når vore klager i radiatorådet underkendes, er det jo ikke udtryk for en kvalitetsbedømmelse, så er det udtryk for en politisk bedømmelse, og i den deltager det radikale venstre. Så meget har jeg lov at oplyse. Når klager i radiatorådet underkendes, foretages underkendelsen af medlemmer repræsenterende socialdemokratiet, de radikale, retsforbundet, kommunisterne, SF og VS, nu og da støttet af venstre, og så de to medarbejderrepræsentanter, der ikke blot har taleret, men også stemmeret, har lejlighed til at være med til at stemme om deres eget arbejde. Dette er majoriteten, der underkender, hvad repræsentanter for andre partier mener. Hvornår har man udnævnt politikere til at være kvalitetsbedømmere? Hvad er det, man gør? Man træffer en politisk beslutning om, at modpartens synspunkter ikke har kvalitet, og derfor undrer det mig ikke, at en repræsentant for det radikale venstre her i tinget fuldstændig misforstår det og lægger det frem i den ånd, hvori disse klager normalt bliver optaget, uden at gå ind i de ting, som står i kritikken. Jeg vil meget gerne først og fremmest have